

7. Η ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΨΒΟΥΡΓΩΝ - Η ΙΤΑΛΙΚΗ ΚΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΝΟΠΙΟΗΣΗ (1848-1871)

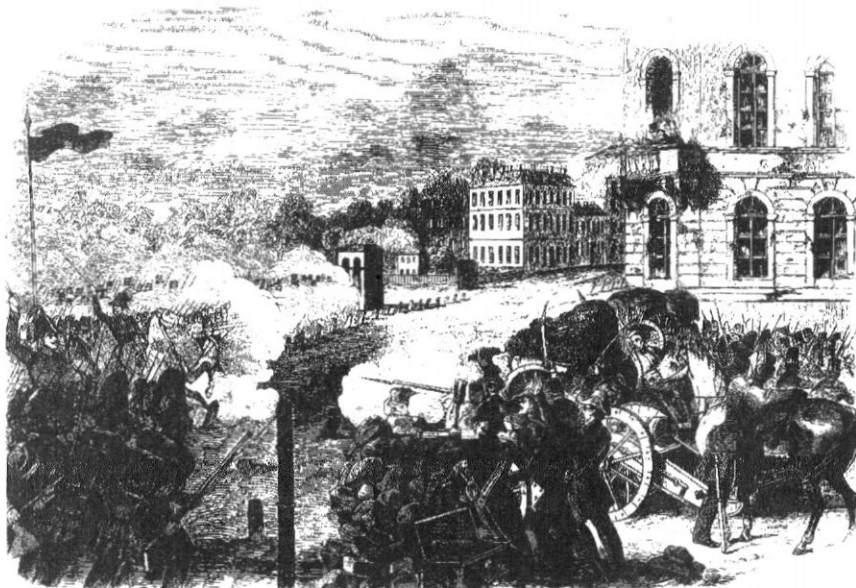
Λάγιος Κοσοούτ (Lajos Kossuth, 1802-1894). Μαγυάρος πατριώτης και πολιτικός, που προσπάθησε ανεπιτυχώς να εγκαθιδρύσει ανεξάρτητο ουγγρικό κράτος. Τον Ιούλιο του 1848 οι Μαγυάροι επαναστάτησαν, για να πετύχουν την εθνική τους ανεξαρτησία, και τον Απρίλιο του 1849 ο Κοσοούτ ονομάστηκε κυβερνήτης της νεοσύστατης Δημοκρατίας. Οι επαναστατικές δυνάμεις όμως ηττήθηκαν από τον ρωσικό στρατό, που παρένεβη, για να βοηθήσει τους Αυστριακούς. Ο Κοσοούτ κατέφυγε στο εξωτερικό, όπου συνέχισε να προωθεί την ιδέα της ανεξαρτησίας της πατρίδας του έως τον θάνατό του.

Η Επανάσταση του 1848 στη Γαλλία και οι εξεγέρσεις στην υπόλοιπη Ευρώπη. Το 1848 αποτελεί ορόσημο στην ιστορία της Ευρώπης. Φανέρωσε ακόμη μια φορά την προϊούσα παρακμή του «παλαιού καθεστώτος», το οποίο έμειναν να στηρίζουν, από όλες τις μεγάλες δυνάμεις, η Αυστρία και η Ρωσία. Η παρισινή επανάσταση των εργατών και τεχνιτών το 1848 ανέτρεψε το φιλελεύθερο καθεστώς του **Λουδοβίκου Φιλίππου**, για να βρεθεί αντιμέτωπη με τον στρατό και με έναν νέο Βοναπάρτη, τον **Λουδοβίκο Ναπολέοντα Γ΄**, ο οποίος υποσχόταν στους Γάλλους τις δόξες ενός παρελθόντος, που είχαν ωστόσο περάσει ανεπιστρεπτή.

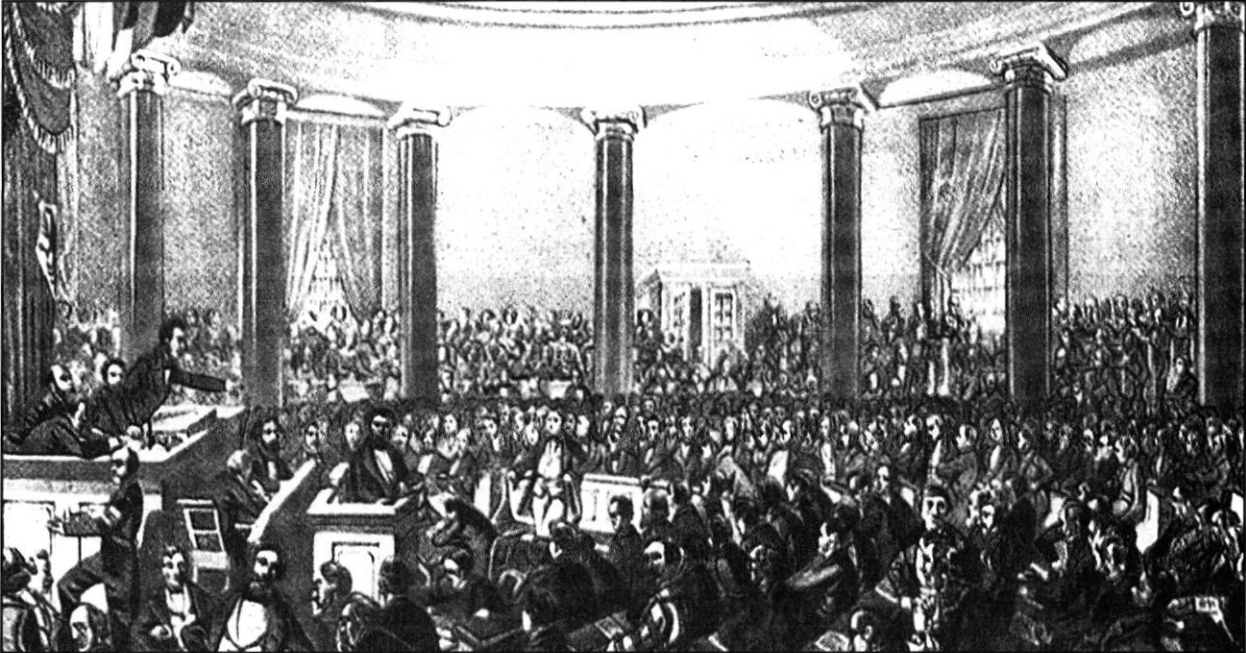
Η επανάσταση στη Γαλλία υπήρξε το σύνθημα για διάφορες εξεγέρσεις σε πολλές χώρες της ηπειρωτικής Ευρώπης, ιδίως στην Αυστρία και στις γερμανικές χώρες. Στην Ουγγαρία ο Μαγυάρος πατριώτης **Κοσοούτ** (Lajos Kossuth, 1802-1894) ζήτησε Σύνταγμα για τη χώρα του και καταδίκασε την αψβουργική απολυταρχία. Τα αιτήματα των Μαγυάρων πατριωτών προκάλεσαν ευρύτερη αναταραχή στην αυτοκρατορία, ιδίως δε στη Βιέννη, όπου σημειώθηκαν συγκρούσεις μεταξύ των εργατών και φοιτητών από το ένα μέρος και της αστυνομίας από το άλλο. Θύμα των ταραχών στην πρωτεύουσα υπήρξε ο κατ' εξοχήν αρχιτέκτονας της αψβουργικής απολυταρχίας, ο Μέτερνιχ, ο οποίος αποπέμφθηκε από την εξουσία, για να κατευναστούν τα πνεύματα.

Η αποπομπή του Μέτερνιχ ωστόσο ενθάρρυνε τους ηγέτες των εθνικών κινημάτων της αυτοκρατορίας να προβάλουν τις διεκδικήσεις τους. Οι Μαγυάροι ανακήρυξαν συνταγματικές μεταρρυθμίσεις που ισοδυναμούσαν με καθεστώς αυτονομίας, ενώ το παράδειγμά τους ακολούθησαν οι Τσέχοι, με ηγέτη τον εθνικό ιστοριογράφο **Πάλατσκι** (Francis Palacky, 1798-1876), στη Βοημία.

Σε εθνικό γερμανικό επίπεδο οι συνταγματικοί θεσμοί προβλήθηκαν στην περίφημη Συνέλευση της Φρανκφούρτης τον Μάρτιο του 1848. Εκεί συγκεντρώθηκε το άνθος της γερμανικής λογιόσύνης, για να συντάξει τον καταστατικό χάρτη της ενωμένης Γερμανίας. Η φιλελεύθερη επανάσταση οδηγήθηκε όμως

Ένοπλοι διαδηλωτές αντιμετωπίζουν τα στρατεύματα του αυτοκράτορα Φερδινάνδου Α΄ στα οδοφράγματα των δρόμων της Βιέννης, τον Οκτώβριο του 1848.

Η Εθνοσυνέλευση της Φρανκφούρτης κατά την Επανάσταση του 1848. Ο βασιλιάς της Πρωσίας Φρειδερίκος Γουλιέλμος Δ΄ στήριξε τις εργασίες της εθνοσυνέλευσης, επηρεασμένος από το πολιτικό κλίμα της εποχής, αλλά αρνήθηκε το στέμμα της ενωμένης Γερμανίας.

σταδιακά σε ναυάγιο, κυρίως επειδή αρνήθηκε να συμβιβαστεί με την πανίσχυρη τότε πρωσική απολυταρχία.

Την ίδια κατάληξη είχαν και τα φιλελεύθερα και εθνικά κινήματα των υποτελών εθνοτήτων της Αυτοκρατορίας των Αψβούργων. Οι έριδες μεταξύ των Μαγυάρων, των Τσέχων, των Ρουμάνων, των Κροατών και των Σέρβων της αυτοκρατορίας διευκόλυναν τη δυναμική επέμβαση των Αυστριακών και την καταστολή των επαναστάσεων.

Η ιταλική ενοποίηση. Η επανάσταση στις ιταλικές χώρες κατά της αυστριακής κυριαρχίας κυρίως, αλλά με κύριο αίτημα την ενοποίηση των Ιταλών σε ενιαίο εθνικό κράτος, σημείωσε στην αρχή του 1848 εντυπωσιακή επιτυχία, σύντομα όμως εμφανίστηκαν σοβαρά προβλήματα. Όταν άρχισε ο Αγώνας της Παλιγγενεσίας των Ιταλών το 1859, η Ιταλία ήταν ακόμη –κατά την προσφιλή έκφραση του Μέτερνιχ– μια «γεωγραφική έκφραση», κατακερματισμένη σε πλήθος κρατών. Την ενοποίηση προωθούσαν οι φιλελεύθεροι διανοούμενοι, καθώς και οι έμποροι και άλλοι εκπρόσωποι των Ιταλών αστών, που επιδίωκαν την κατάργηση των κρατικών συνόρων και των δασμολογικών και άλλων νομικών φραγμών στις ιταλικές χώρες. Η αποτυχία μιας πανιταλικής επανάστασης, όπως αυτή που οραματίζονταν ο Ιταλός φιλελεύθερος στοχαστής **Ματσινί** και άλλοι πατριώτες και που απέτυχε το 1848, έστρεψε στη συνέχεια πολλούς Ιταλούς προς το Πεδεμόντιο. Εκεί ένας ικανός φιλελεύθερος ηγέτης, ο **Καβούρ**, κατόρθωσε σε μικρό χρονικό διάστημα να εκσυγχρονίσει το μικρό βασίλειο του ιταλικού Βορρά και να το καταστήσει πρωταγωνιστή των ιταλικών πραγμάτων, ταυτόχρονα δε να το προβάλει στο ευρωπαϊκό προσκήνιο ως χώρα σεβαστή σε φίλους και σε αντιπάλους.

Τον Οκτώβριο του 1859 τα νοτιοϊταλικά κράτη ζήτησαν με δημοψήφισμα να ενωθούν με το Πεδεμόντιο. Τον Φεβρουάριο του 1860 συνήλθε

Ο Κάρολος Μαρξ

Με την Επανάσταση του 1848 στο Παρίσι συνδέθηκε ένας από τους μεγαλύτερους ριζοσπάστες στοχαστές, ο Κάρολος Μαρξ, ένας Γερμανός διανοούμενος και ακτιβιστής της κοινωνικής ανατροπής. Σ' ένα από τα πιο αντιπροσωπευτικά του έργα της εποχής, το «Κομμουνιστικό Μανιφέστο» (1848), ο Μαρξ υποστήριξε, απευθυνόμενος προς τους εργάτες, ότι «η ιστορία κάθε κοινωνίας είναι η ιστορία της πάλης των τάξεων», «ελεύθεροι και δούλοι, πατρικοί και πληβείοι, αφέντες και δουλοπάροικοι, βρίσκονταν πάντοτε μεταξύ τους αντιμέτωποι». Σε αντίθεση προς άλλους σοσιαλιστές της εποχής, όπως ο Βρετανός Ρόμπερτ Όουεν, ο οποίος υποστήριζε την αγαστή συνεργασία μεταξύ εργοδοτών και των εργατών, ο Μαρξ πίστευε στην ανατροπή του κοινωνικού καθεστώτος από τους εργάτες, τους οποίους θεωρούσε ως την πιο προοδευτική τάξη, προορισμένη να ανατρέψει τον καπιταλισμό και να επιτύχει την κοινωνική επανάσταση και την κομμουνιστική αταξική κοινωνία.

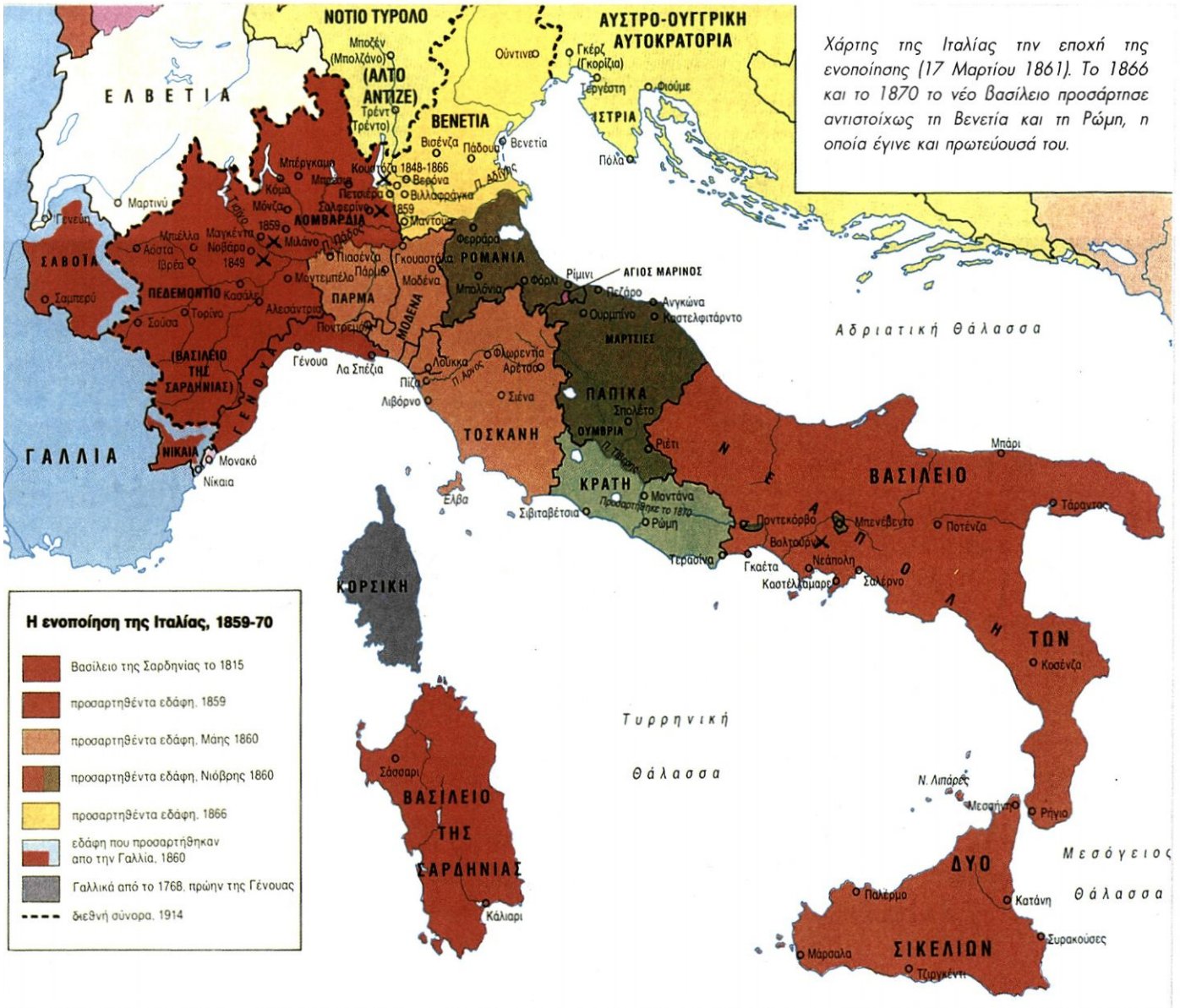
Απόβαση των «1.000» εθελοντών του Γκαριμπάλντι στη Σικελία τον Μάιο του 1849. Ο Τζιουζέπε Γκαριμπάλντι (Giuseppe Garibaldi, 1807-1882) ήταν Ιταλός πατριώτης επαναστάτης, πρωτεργάτης του αγώνα για την ιταλική ενοποίηση και ανεξαρτησία. Το 1848 οργάνωσε σώμα 3.000 εθελοντών που τέθηκε στην υπηρεσία του ηγεμόνα του Πεδεμοντίου, ενώ το 1849 ένωσε τις δυνάμεις του με αυτές του Μασιίνι στη Ρώμη εναντίον των Γάλλων, ηττήθηκε όμως και διέφυγε από την Ιταλία. Το 1854 επέστρεψε στην Ιταλία, θεωρώντας ότι η ιταλική ενοποίηση θα πραγματοποιούνταν μέσω του βασιλιά της Σαρδηνίας, Βίκτορος Εμμανουήλ Β', και του πρωθυπουργού, κόμη Καβούρ. Τον Μάιο του 1849 αποβιβάστηκε με 1.000 «ερυθροχίτωνες» οπαδούς του στη Σικελία και αυτοανακηρύχθηκε δικτάτορας του νησιού. Ύστερα από την κατάληψη και της Νάπολης, τον Σεπτέμβριο του ίδιου έτους, κινήθηκε προς τη Ρώμη, όμως ο Καβούρ, που επισήμως ακολουθούσε γραμμή ουδετερότητας και δεν επιθυμούσε την πρόκληση γαλλικής αντίδρασης, τον εμπόδισε να την καταλάβει, ανακτώντας και πάλι την πρωτοβουλία στα ιταλικά πράγματα.

Τον Οκτώβριο του 1870, ύστερα από δημοψήφισμα, η Ρώμη προσαρτήθηκε στο Ιταλικό Βασίλειο, ενώ τον Ιούλιο του 1871 κατέστη πρωτεύουσα του ενωμένου κράτους. Ο πίνακας απεικονίζει αλληγορικά την προσάρτηση της Ρώμης στο Ιταλικό Βασίλειο. Μια γυναίκα με παραδοσιακή φορεσιά της Ρώμης ρίχνει τη θετική της ψήφο κάτω από την προτομή του Βίκτορος Εμμανουήλ Β'.

στο Τορίνο, πρωτεύουσα του Πεδεμοντίου, η πρώτη εθνοσυνέλευση της ενωμένης Ιταλίας, η οποία ανακήρυξε βασιλιά της χώρας τον Βίκτορα Εμμανουήλ Β'. Το 1866 οι διάδοχοι του Καβούρ, ακολουθώντας την πολιτική του, προσάρτησαν τη Βενετία, συμμαχώντας με την Πρωσία, ενώ το 1871 προσάρτησαν και τη Ρώμη, κατά τη διάρκεια του γαλλοπρωσικού πολέμου (1870-1871).

Το Γερμανικό Ζήτημα. Ανάλογη πορεία ακολούθησε και το Γερμανικό Ζήτημα, με καταλήτη την Πρωσία, το πιο σύγχρονο και ισχυρό γερμανικό κράτος. Στην Πρωσία της δυναστείας των Χοχεντσόλερν (Hohenzollern) η γαιοκτητική αριστοκρατία των Γιούγκερς (Junkers), που ήλεγχε τον στρατό, και η φιλελεύθερη αστική τάξη, που ήλεγχε το

κοινοβούλιο, συγκρούονταν σε πολλά ζητήματα, ιδίως στο ζήτημα της αύξησης της δύναμης του στρατού που προωθούσε ο νέος βασιλιάς της χώρας από το 1861, ο Γουλιέλμος Α΄ (1861-1871, αυτοκράτορας της Γερμανίας, 1871-1888), και που υπονόμει το κοινοβούλιο. Τη χώρα έβγαλε από το αδιέξοδο ο νέος καγκελάριος, ο **Βίσμαρκ**, ο οποίος κατηύθυνε τις τύχες της Πρωσίας και στη συνέχεια της Γερμανίας (εν πολλοίς δε και της Ευρώπης) επί τρεις σχεδόν δεκαετίες.

Ο Βίσμαρκ, στην επιδίωξή του να ενώσει τη Γερμανία υπό το σκήπτρο της Πρωσίας, είχε να αντιμετωπίσει τρεις αντιπάλους: α) τους φιλελεύθερους της Πρωσίας, β) την Αυστρία και γ) τη Γαλλία. Τους φιλελεύθερους απόπλισε με σειρά μεταρρυθμίσεων κοινωνικού χαρακτήρα. Η Αυστρία αποδείχτηκε ευκολότερος αντίπαλος· ο αυστροπρωσικός πόλεμος του 1866 διήρκεσε επτά εβδομάδες και τερματίστηκε με την ολοκληρωτική ήττα της γερασμένης πολυεθνικής Αυτοκρατορίας των Αψβούργων.

Η γερμανική ενοποίηση

«Οπωσδήποτε η ένωση της Γερμανίας κάτω από την ηγεσία της Πρωσίας θα περάσει από μια σειρά γεγονότων και συγκρούσεων, για να πραγματοποιηθεί τελικά “με το σίδερο και με το αίμα”, όπως από παλαιότερα το είχε διατυπώσει προγραμματικά ο Μπίσμαρκ. Στον αγώνα του, άλλωστε, για να παραμερίσει την Αυστρία ο Μπίσμαρκ θα χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα,

Χάρτης της Γερμανίας την εποχή της ενοποίησης.

ακόμη και το δέλεαρ της καθολικής ψηφοφορίας – αυτός ο τόσο συντηρητικός – γιατί ήταν φανερό ότι το μέτρο αυτό ευνοούσε την Πρωσία – όπως και τον εκβιασμό απέναντι στα κράτη της Νότιας Γερμανίας (που έκλιναν διαρκώς προς την Αυστρία) ότι θα διαλύσει το Zollverein (την τελωνειακή ένωση ανάμεσα στα γερμανικά κράτη)».

Ι. Δημάκης, Φιλελευθερισμός, Σοσιαλισμός και Εθνικισμός στη νεότερη Ευρώπη, Παπαζήσης, Αθήνα 1982, σ. 109-110.

Με τη **Συνθήκη της Πράγας** (23 Αυγούστου 1866) η Αυστρία αποδέχτηκε τον αποκλεισμό της από τα γερμανικά πράγματα. Ένα έτος αργότερα, το 1867, η Αυτοκρατορία των Αψβούργων κατέστη **δυσδική μοναρχία***, όταν οι Μαγυάροι επιδίωξαν και πέτυχαν αναβάθμιση του ρόλου τους στην αυτοκρατορία.

Όπως ήταν φυσικό, οι επιτυχίες της Πρωσίας ανησούχησαν τη Γαλλία του Λουδοβίκου Ναπολέοντα, που μάταια προσπάθησε να προσεταιριστεί την Αυστρία. Στην αυστρογαλλική σύμπραξη αντιδρούσαν οι Μαγυάροι, οι οποίοι δεν επιθυμούσαν να θέσουν σε κίνδυνο τα πρόσφατα κέρδη τους.

Ο γαλλοπρωσικός πόλεμος. Η κήρυξη του πολέμου από τη Γαλλία εναντίον της Πρωσίας, στις 19 Ιουλίου 1870, κατέληξε σε ταπεινωτική ήττα των γαλλικών δυνάμεων στη μάχη του Σεντάν (Sedan), κοντά στα γαλλοβελγικά σύνορα, την 1η Σεπτεμβρίου 1870. Την επομένη ο Ναπολέων υπέγραψε συνθηκολόγηση, ενώ στις 4 Σεπτεμβρίου εκδηλώθηκε επανάσταση στο

Παρίσι και τη διακυβέρνηση της χώρας ανέλαβε προσωρινή κυβέρνηση, η οποία ανακήρυξε την **Γ Γαλλική Δημοκρατία*** πάνω στα ερείπια της Β' Γαλλικής Αυτοκρατορίας.

Το επαναστατημένο και πολιορκημένο από τους Πρώσους Παρίσι παραδόθηκε στις 20 Ιανουαρίου 1871. Δέκα ημέρες πριν ο Γουλιέλμος της Πρωσίας είχε ανακηρυχτεί αυτοκράτορας της Γερμανίας στο ανάκτορο των Βερσαλλιών, όπου υπογράφηκε και η προσωρινή συνθήκη ειρήνης μεταξύ των δύο χωρών στις 26 Φεβρουαρίου. Με την τελική **Συνθήκη Ειρήνης της Φρανκφούρτης** (10 Μαΐου 1871) η Γαλλία εκχώρησε στη Γερμανία τις δύο ανατολικές επαρχίες της Αλσατίας και της Λορραίνης* και κατέβαλε υψηλή πολεμική αποζημίωση. Οι εξελίξεις αυτές στην καρδιά της Ευρώπης αποτελούν σταθμό μείζονος σημασίας στην ιστορία της γηραιάς ηπείρου.

Άντον Βέρνερ (Anton Alexander von Werner), η ανακήρυξη του Γουλιέλμου της Πρωσίας ως αυτοκράτορα της Γερμανίας στην Αίθουσα των Κατόπτρων των Βερσαλλιών, μετά την ήττα των Γάλλων και την παράδοση του Παρισιού στις 20 Ιανουαρίου 1871. Στο μέσο του πίνακα ο Βίσμαρκ και ο στρατάρχης Χέρμαν Γκραφ φον Μόλκε.

Σύγκριση του Ναπολέοντα Γ' με τον Βίσμαρκ

«Ο Ναπολέων είχε επαναστατικές ιδέες, αλλά δειλίαζε μπροστά στις επιπτώσεις τους [...]. Νιώθοντας ανασφάλεια τόσο για τους στόχους του όσο και για τη νομιμότητά τους, βασίστηκε στην κοινή γνώμη για να καλύψει αυτό το κενό. Ο Ναπολέων ασκούσε την εξωτερική πολιτική του με τον τρόπο των σύγχρονων πολιτικών ηγετών που μετρούν την επιτυχία τους χρησιμοποιώντας σαν κριτήριο τις βραδινές ειδήσεις στην τηλεόραση [...]. Συνέχισε την εξωτερική πολιτική με τις κινήσεις ενός ταχυδακτυλουργού. Γιατί, τελικά, είναι η πραγματικότητα και όχι η δημοσιότητα αυτή που καθορίζει το αν ένας ηγέτης έχει κάνει κάτι το διαφορετικό. Ο λαός, μακροπρόθεσμα, δε σέβεται τους ηγέτες που καθρεφτίζουν τις δικές τους ανασφάλειες ή βλέπουν μόνο τα συμπτώματα των κρίσεων και όχι τις μακροχρόνιες τάσεις.

Το Μπίσμαρκ δεν του έλειπε η αυτοπεποίθηση για να ενεργεί με βάση την κρίση του. Ανέλυσε με λαμπρό τρόπο την πραγματικότητα και τις ευκαιρίες της Πρωσίας. Έχτισε με τόση προσοχή τη Γερμανία, ώστε η χώρα που δημιούργησε επέζησε μετά από δύο παγκόσμιους πολέμους, δύο κατοχές από ξένα στρατεύματα και επί δύο γενιές σαν μια διαιρεμένη χώρα. Εκεί που απέτυχε ο Μπίσμαρκ ήταν στο ότι καταδίκασε την κοινωνία του σε μια πολιτική που θα μπορούσε να εφαρμοστεί μόνο αν εμφανιζόταν μια μεγαλοφυΐα σε κάθε γενιά... Με αυτή την έννοια ο Μπίσμαρκ δεν καλλιέργησε μόνο τους σπόρους των επιτευγμάτων της πατρίδας του, αλλά και των τραγωδιών του 20ού αιώνα. Η τραγωδία του Ναπολέοντα ήταν ότι οι φιλοδοξίες του ήταν μεγαλύτερες από τις ικανότητές του. Η τραγωδία του Μπίσμαρκ ήταν ότι οι δυνατότητές του ήταν μεγαλύτερες από την ικανότητα της κοινωνίας του να τις αφομοιώσει. Η κληρονομιά που άφησε στη Γαλλία ο Ναπολέων ήταν μια στρατηγική παράλυση. Η κληρονομιά που άφησε στη Γερμανία ο Μπίσμαρκ ήταν ένα μη αφομοιώσιμο μεγαλείο».

Henry Kissinger, *Διπλωματία*, μτφρ. Γιούρι Κοβαλένκο, Νέα Σύνορα, Αθήνα 1995, σ. 155.

Ερωτήσεις

1. Να αποτιμήσετε τη συμβολή του Βίσμαρκ (συμβουλευόμενοι και το παράθεμα από το κείμενο του Κίσιγκερ) και του Καβούρ στην πολιτική ιστορία της Γερμανίας και της Ιταλίας αντίστοιχα.
2. Να περιγράψετε το εθνικό κίνημα των Μαγυάρων και να αναφέρετε τις συνέπειές του για τους ίδιους και για την Κεντρική Ευρώπη γενικότερα.